

CINEMIEN Film & Video Distribution

Amsteldijk 10
1074 HP Amsterdam
t. 020 - 577 6010
www.cinemien.nl
info@cinemien.nl

ABC Distribution

Kaasstraat 4
2000 Antwerpen
t. 03 - 231 0931
www.abc-distribution.be
info@abc-distribution.be

presenteren:

CLOSE TO HOME

een film van Vardit Bilu & Dalia Hagar

Persmappen en beeldmateriaal van al onze actuele titels kunnen gedownload van onze site:
www.cinemien.nl of www.abc-distribution.be
Link door naar PERS om een wachtwoord aan te vragen.

CLOSE TO HOME – synopsis

De rebelse en extraverte Smadar kan types als Mirit niet uitstaan. Mirit, introvert en angstig, blijft meestal uit de buurt van mensen als Smadar. Maar de twee krijgen met elkaar te maken tijdens hun dienstplicht wanneer ze worden ingedeeld in een patrouille in Jeruzalem. Ze krijgen de opdracht Arabische voorbijgangers aan te houden, hen te vragen naar hun identiteitsbewijs en hun gegevens te registreren met speciale formulieren. “Je verlaat nooit je post, je gaat niet zitten, je rookt niet, eet niet en voert geen gesprekken met je mobiele telefoon”, zegt hun commandante en laat hen alleen achter op straat met hun patrouille. Wat moeten ze nu doen ?

Close to Home is het verhaal van twee 18-jarige vrouwen die verliefd worden, blauwtjes lopen, samen ruzie maken en pogen de politieke realiteit te negeren in een stad die langzamerhand hun levens infiltreert.

CLOSE TO HOME

90 min. / 35 mm / Kleur / Dolby Digital / Hebreeuws gesproken, Nederlands ondertiteld / Israël 2005

Nederlandse theatrale distributie: Cinemien
Belgische theatrale distributie: ABC Distribution
DVD uitbreng : Homescreen

CLOSE TO HOME – synopsis

Smadar et Mirit, toutes deux âgées de 18 ans, accomplissent leur service militaire. Dans ce cadre, elles ont pour obligation de patrouiller dans les rues de Jérusalem pour des opérations de contrôle d'identité. Elles doivent interpellier tous les passants Arabe, vérifier leurs papiers et noter par écrit d'une manière précise et détaillée tous renseignements susceptibles d'intéresser leur hiérarchie.

Dans cet exercice, les deux jeunes femmes sont confrontées, parfois malgré elles, aux réalités de leurs propres vies : leurs déboires amoureux, les déchirements entre amis, l'évolution du rapport entre elles, tantôt agressif, tantôt passif, où tous les détails de leur vie, rêves ou désillusions, s'immiscent dans leur quotidien.

Un jour, la réalité politique de Jérusalem surgit dans leur vie...

CLOSE TO HOME

90 min. / 35 mm / Couleur / Dolby Digital / dialogues en hébreu / Israël 2005

Distribution en Belgique et Luxembourg: ABC Distribution

DVD: Homescreen

CLOSE TO HOME - cast

Mirit	: Naama Schendar
Smadar	: Smadar Sayar
Yael	: Katia Zimbris
Mirits vader	: Ami Weinberg
Mirits moeder	: Katya Zimbris
Julia	: Anna Stephan
Commandant	: Irit Suki
Sergeant	: Ilanit Ben Yaakov

CLOSE TO HOME - crew

Regie & Scenario	: Vardit Bilu & Dalia Hagar
Camera	: Yaron Scharf
Montage	: Joel Alexis
Muziek	: Jonathan Bar-Giora
Art director	: Avi Fahima
Geluid	: Itai Elohev & John Purcell
Productie	: Marek Rozenbaum & Itai Tamir

CLOSE TO HOME - over de regisseuses

Vardit (Vidi) Bilu werd geboren in 1959 en studeerde fotografie aan het Hadassah College in Jeruzalem. Na haar opleiding voltooid te hebben, ging Bilu als fotograaf werken voor verschillende televisiestations. In 1989 studeerde zij af aan de Beit Zvi Filmacademie, met als specialisatie regie. Bilu heeft meegewerkt aan ontelbare commercials en heeft drie documentaires gemaakt. Ook heeft zij twee documentaires gemonteerd. Hiernaast heeft zij verschillende scenario's geschreven en voor de Israëlische televisie geregisseerd. *Close to Home* is Vardit Bilu's eerste speelfilm.

Dalia Hager werd geboren in Petach Tivka (Israël) in 1963. Ze verkreeg een B.A. in cinematografische productie aan de National School of Cinema and Television (Universiteit van Tel Aviv). Dalia Hager maakte eerder de film *Summer at Erica's* (*Kayitz Etzel Erika*).

Met een rechtvaardige blik en zonder partij te trekken voor de ene of de andere kant, stelt *Close to Home* vast hoe moeilijk het is om vandaag de dag een jonge vrouw in Israël te zijn. Om verlangens van het leven zo goed mogelijk aan te passen aan een maatschappij die leeft in spanning. Smadar Sayar, één van de twee hoofdrolspeelsters van de film, praat over deze speciale ervaring.

De film gaat over twee vrouwen die hun militaire dienst doen in Israël. Heb jezelf de militaire dienst gedaan?

Nee. In Israël is het verplicht je militaire dienst te doen, maar ik wilde geen deel uitmaken van een leger, noch Israëlisch, noch een ander, ik wilde geen wapens dragen. Wanneer je naar het leger vertrekt, ben je heel jong, 18 jaar, en je moet administratieve papieren invullen over wat je in het leger gaat doen. Toen ik zeven was, vroeg ik mijn moeder wat het leger inhield, en zij zei me dat ik ook naar het leger zou moeten. Ik vroeg: "De meisjes ook?" en toen ze dit bevestigde, heb ik gezegd dat ik het niet zou doen. Zij lachte en zei me: "Je hebt nog tijd..." Toendertijd was dat een uitzondering, weinig meisjes en jongens weigerden hun militaire dienst te doen. Maar sindsdien, de laatste 3-4 jaren, zie je meer en meer jongeren die het niet willen doen. Maar natuurlijk is het wel belangrijk dat Israël een leger heeft, want wij zitten in een zeer gevaarlijke positie.

Hoe kan je aan de verplichte militaire dienstplicht ontsnappen?

Dat is een grappig verhaal. Toen ik de leeftijd had om aan mijn legerdienst te beginnen, heb ik me moeten verdedigen. Het komt erop neer dat je in een lange rij meisjes moet staan wachten om een gesprek met een dokter te hebben en veel papieren in te vullen. Toen ik aan de beurt kwam, heb ik de ambtenaren gezegd dat ik niets te zeggen had en dat ik niet in het leger wilde omdat een anarchiste was. Maar de dienstdoende ambtenaar heeft mijn uitleg niet aanvaard, dus ben ik terug naar huis gekeerd en twee dagen later ben ik weer teruggegaan en heb ik gezegd pacifistisch was. Deze uitleg werd aanvaard, hoewel men heeft geprobeerd mij te overtuigen dat het leger goed voor mij was... Ik heb dat genegeerd en heb gewoon geweigerd op het appel te komen. Vervolgens hebben de ambtenaren mij gedurende 7 maanden geprobeerd op te zoeken, mijn moeder te bellen, maar uiteindelijk hebben ze begrepen dat ze me toch niet zo erg nodig hadden en hebben ze me met rust gelaten. Maar ik zit wel nog met een probleem: ze bevrijden je wel van je verplichtingen, maar met een brief genaamd "profiel 21", wat betekent dat je niet zuiver op de graat bent... Gelukkig ben ik een artiest, dus dat heeft geen invloed gehad op mijn leven of mijn kunst.

Hoe kon je je dan inleven in je personage en je rol?

Ik heb veel met meisjes gepraat die hun legerdienst hadden gedaan, wat niet moeilijk was, want je moet maar door de straten lopen en om het even welk meisje tegenhouden en ze zal je vertellen over haar ervaring in het leger. Bovendien heeft mijn oudere zus haar dienst in dezelfde eenheid gedaan waar mijn personage in de film in zit. We hebben de film gedraaid in Jeruzalem, waar er natuurlijk soldaten op straat liepen. Dus ben ik hen ook gevolgd, gewoon om te zien hoe ze werkten, hoe ze voorbijgangers op straat aanspraken om hun identiteit te controleren. Dat was heel interessant want het gebeurt niet vaak dat je een film maakt door de werkelijkheid na te bootsen binnen die werkelijkheid, en om je personage in de werkelijkheid te zien als in een spiegel.

De Franse titel van *Close to Home* is *Une jeunesse comme aucune autre*. Wat is het verschil tussen jong zijn in Israël en ergens anders in de wereld?

Ten eerste ben ik nooit ergens anders dan in Israël jong geweest! Maar de mensen zeggen dat jonge Israëli's volwassener zijn, of zich toch beter uit de slag trekken in bepaalde situaties, want door het leger en de situatie waarin we leven worden we sneller verantwoordelijk. Als je op je 18^e een uniform en een wapen krijgt, moet je je verantwoordelijkheden kunnen opnemen. Het is ook moeilijk om in een samenleving op te groeien waar altijd alles kan gebeuren. In sommige streken van Israël voel je de spanning in de lucht hangen. Ik leef in het zuiden van het land, en elke dag, elke nacht, hoor je daar bommen. Dat zet je aan het denken over de zin van het leven en over het feit dat er elk moment iets kan gebeuren.

Was het moeilijk de film te draaien door de autoriteiten of het leger?

De producent heeft het leger om hulp gevraagd bij het draaien en toestemming gebraagd om de kleding en de voertuigen te gebruiken. Het leger heeft ons geholpen het verkeer in de straten tegen te houden. Het leger heeft ons geholpen, maar we hebben wel moeten zeggen waar de film over ging en het voorzichtig moeten voorstellen. Maar volgens mij is dit geen film tegen het leger, het is sowieso geen film als reactie TEGEN iets, maar eerder een film die beide aspecten toont en aan de toeschouwers laat zien dat er geleden wordt aan alle kanten. De Arabieren lijden zeker veel onder deze situatie, maar de Israëli's natuurlijk ook. Dus is het niet tegen het leger, het gaat er juist om in deze werkelijkheid te tonen, die heel delicaat is.

En het feit in Jeruzalem te draaien?

Het draaien in Jeruzalem heeft twintig dagen geduurd. Om een heel realistisch onderwerp in de werkelijkheid te draaien is iets heel speciaals. Gelukkig hebben we geen problemen gehad met de mensen in de straat.

De film gaat ook over de positie van de vrouwen binnen het leger. Staat zoiets ook voor de positie van de vrouw in de Israëlische maatschappij?

Ja en ik denk dat *Close to Home* deze werkelijkheid op verschillende manieren toont. Wij leven in een patriarchale maatschappij, en ook het leger en de bioscoop zijn patriarchaal. Dat is natuurlijk niet alleen in Israël, maar overal ter wereld. De mannen hebben meer macht en er zijn weinig vrouwelijke regisseurs, ook in Israël. *Close to Home* is dus heel bijzonder, een film geregisseerd door twee vrouwen. Vóór deze film werd ik altijd door mannen geregisseerd. Het was heel interessant om met twee vrouwen samen te werken, en we hebben veel gesproken over de plaats van de vrouw in de Israëlische maatschappij en het leger. Volgens mij toont de film dat ook. Maar je moet wel bedenken dat iedereen die dingen met zijn eigen ogen ziet. Dus zelfs wanneer de film op die manier gemaakt is, kan hij op verschillende manieren bekeken worden. Deze film is belangrijk want in Israël zijn er vele films over het leger, maar er zijn er geen over de vrouwen in het leger. *Close to Home* is echt een speciale film.

Er spelen inderdaad weinig mannen in de film mee...

Ik denk dat de twee regisseurs de wereld van deze twee meisjes wilden tonen. Mirit is heel schuchter, we zien haar vader in de film en ze zoekt een vriendje buiten het leger. De ouders van Smadar kennen we niet, ze is heel erg op zichzelf en brengt de nachten telkens door met iemand anders, niet noodzakelijkerwijs mannen maar ook vaak haar vrienden. De film hangt werkelijk aan de twee meisjes vast en we zien de mannen alleen maar in functie van het effect dat ze hebben op de wereld van de meisjes, zoals in de scène waarin de commandant van het leger komt.

Hoe werd de film in Israël ontvangen? Hoe waren de reacties?

De Israëli's gaan niet vaak naar Israëlische films kijken. Wanneer ze naar de bioscoop gaan, kiezen ze voor Hollywoodfilms, omdat ze van de dagelijkse dingen willen vluchten en geen spiegel willen zien van hun eigen werkelijkheid. De film heeft dus vooral reacties gekregen in het buitenland, maar dit soort werk heeft in het algemeen meer succes op DVD, in familieverband. Ik bekeek wel de commentaren op de forums op Israëlische websites. Telkens als een krant het had over het succes van de film in andere landen, waren er mensen die vonden dat het belangrijk was om dit aspect van Israël, met vrouwen in het leger, te tonen, en anderen die dachten dat het niet positief was voor Israël. Maar ik denk niet dat deze laatste mensen de film hadden gezien omdat hij noch tegen het leger is, noch tegen Israël, noch een 'linkse' film is, maar de beide kampen juist in gewone en dagelijkse feiten toont.

Tekst opgenomen door Arnaud Olzeski

Bron : <http://www.dvdrama.com/news.php?17997&page=1>

CLOSE TO HOME - Prijzen

2006 – Berlin International Film Festival 2006 C.I.C.A.E. Award

2005 – Israeli Film Academy I. F. A. Award

